

JODI ELLEN
MALPASOVÁ

*Vášeň spútaná zúfalstvom
v príbehu nebezpečnej lásky*

OD
BESTSELLEROVEJ
AUTORKY
SÉRIE
TENTO
MUŽ

Friesne
pravdy

IKAR

JODI ELLEN
MALPASOVÁ

Friesne
pravdy

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Jodi Ellen Malpas
Wicked Truths

Copyright © 2020 by Jodi Ellen Malpas
All rights reserved.

Translation © 2025 by Andrea Vargovčíková
Cover design Us Now/Orion Books
Image @ Shutterstock
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Wicked Truths
(Jodi Ellen Malpas Ltd, 2020)

preložila Andrea Vargovčíková.
Redigovala Tatiana Žáryová.
Korigovala Adriana Špilová.

Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.

Technická redaktorka Renáta Hrabušická.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava
v roku 2025 ako svoju 2 420. publikáciu.

Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-551-9985-6

Pre Louiho.

*Keď neležiš schúlený pri mojom stole,
čas, ktorý venujem písaniu, sa mi ani neráta.*

1

Kam sa teraz podejem?
Uprostred toho zmätku, z ktorého ma bolelo srdce, je to zo všetkých otázok hádam tá najpálčivejšia. Opieram sa čelom o okno vlaku a bezducho hľadím pred seba. Čiernota za ním ubieha a pravidelné hojdanie vagóna ma ukolísava do otupenia. Inštinkt mi našepkal, aby som utiekla domov. Prvý raz, odkedy som odišla z našej dediny, pretože som chcela zanechať minulosť za sebou, sa mi to zdá oveľa ľahšie, než pokúšať sa nájsť zmysel v tom, čo sa momentálne deje.

Zavriem oči a v tme, ktorá ma obklopí, mi zaplaví myseľ Becker aj neželané spomienky. Na jeho peknú, priam anjelskú tvár, na jeho hriešny úsmev aj na návykovú vášeň. Na pocity, ktoré vo mne vzbudil, nečakané, no o to vzrušujúcejšie. Našiel ma. A potom ma stratil. Naplnil ma nádejou a dodal mi životnú energiu a potom ma o ne kruto pripravil. Zničil ma.

Lebo ak túto bitku nevyhrám, Eleanor, budem mať pocit, že som zahodil šancu na niečo prekliato neuveriteľné.

Otvorím oči. Niečo neuveriteľné. Áno, aj také to bolo. Náš vzťah bol neuveriteľný. A preto ho nenávidím ešte viac. Ukradol mi dar, ktorý mi dal. Dar života.

Vzal som ťa do Countryscapu, lebo som chcel, aby si videla to, čo nikto iný nevidí.

Prehltnem hrču v hrdle. Srdce sa mi zmieta v agónii. Videla som ho. Videla som to, čo nikomu inému nechce ukázať. Pustil si ma

k telu. Becker mi odhalil nielen zúfalú túžbu nájsť stratenú sochu, schopnosti podvodníka a pokrivené obchodné praktiky, ale aj slabosti. Svoju zraniteľnosť, bolesť a svoje tajomstvá.

Bola to opojná zmes a ja som nemala inú možnosť, než sa doňho zamilovať až po uši. Vďaka láske k nemu som sa dokázala zmieriť aj s jeho podlosťou.

Ver mi, Eleanor. Prosím, musíš mi veriť.

„Lenže ty si ma vydesil na smrť,“ poviem sama sebe, akoby ma mohol počuť až v Londýne. Nazdávala som sa, že už viem, kto je Becker Hunt. Ohromilo ma to, no aj vzrušilo. A potom...

Pošúcham si zápästia. Aj teraz cítim to drsné zovretie, ktorým ma držal pri zemi. Zavriem oči a vidím tvár v kukle. Počujem sa, ako vzlykám a prosím o život.

Prosím, neublížujte mi.

Povedal mi, že sa pokúsi nezložiť mi srdce. Nepovedal mi však, že sa nepokúsi zlomiť *mňa*. Nevaroval ma, že ak sa s ním zapletiem, môže to byť pre mňa nebezpečné.

Bezhlavo som do toho skočila rovnými nohami. Poznala som riziká. Neodradila ma ani jeho povest' novodobého Casanovu. Ani jeho schopnosti bezohľadného podvodníka ma neprinútili vziať nohy na plecia, hoci ma mali. Cítila som sa pri ňom taká plná života! Priveľmi ma to priťahovalo. Zaslepil ma jeho odvážny, nebojácny prístup k životu a obchodovaniu.

A teraz som ešte stratenejšia než ten poklad, ktorý tak zúfalo túži nájsť. Dúfam, že ma nikdy nenájde, presne ako tú sochu. Priložím si ruku na hrud' a masírujem si ju v márnom pokuse potlačiť bolesť. V hĺbke duše viem, že ak Becker chce niečo nájsť, nájde to.

Vlak so škripotom zabrzdí a vytrhne ma z víru myšlienok. Zdvihnem zrak. Na rozhraní tmy a svetla sa črtá špinavé nástupište. Predstava, že sa pohnem a vžením štipku života do svalov, ma sklúči. Pohyb si totiž vyžaduje energiu a ja si pripadám vyprahnutá ako púšť.

S povzdychom spolu s ostatnými pasažiermi vystúpim z vlaku. Dcéry prirodzene bežia za mamou, keď sú v kríze, bez ohľadu na

vek alebo na charakter krízy. Nepáči sa mi, že som sa ocitla v kríze, ani ten pocit, že je obrovská. Je čas ísť domov.

Taxík ma vyloží pri bankomate. Vyberiem z neho hotovosť, aby som taxikárovi zaplatila za odvoz. Krátku cestu domov už absolvujem peši. Aspoň využijem čas, aby som prišla na iné myšlienky, nech sa zmierim s tým, že som späť, a aby som si premyslela, čo poviem mame. Ako jej vysvetlím, prečo som opustila nový, vzrušujúci, spoločný život v Londýne?

Vládne tu ticho a v tmavom zimnom ráne ešte vždy svietia populčné lampy. Pomaly kráčam po hlavnej ulici a bezmyšlienkovito zastanem pri otcovom obchode. Zadávam sa na ceduľu s nápisom NA PREDAJ a srdce mi stisne ešte o čosi viac.

Vojdem dnu a nadýchnem sa zatuchnutého, vlhkého vzduchu. Upokojuje ma. Je to štipka niečoho povedomého vo svete, ktorý nespoznávam.

Nič sa tu nezmenilo. Každý kúsok starého nábytku stojí presne tam, kde bol, keď som tu bola naposledy. Takmer sa tu neďá hnúť a na stene z neomietnutých tehál visí toľko hodín a obrazov, že ju takmer ani nevidno. Pomaly sa otáčam, až kým mi zrak nepadne na lavičku, na ktorej otec celé hodiny sedával a pracoval. „Čo urobíme s týmito rárohami, oci?“ opýtam sa do ticha a teperím sa pomedzi zaprášený nábytok.

Skloním sa k napodobenine viktoriánskeho príborníka a odfúk-
nem z neho obláčik prachu. Jeho čiastočky sa rozvíria vo vzduchu a dostanú sa mi do nosa. Kýchajúc sa ponáhľam do zadnej miestnosti po nejakú vreckovku, no šfuknutie kľučky ma zastaví.

Kľučky na vchodových dverách do obchodu.

Rýchlo sa otočím. Slnko ešte celkom nevyšlo a nikto nemôže vedieť, že som doma. Novinky sa v Helstone síce šíria rýchlo, no nie až tak rýchlo.

„Eleanor?“ Hlas je vzdialený a drsný, no spoznala by som ho kdekoľvek. Skľúčenosť pomínie a jej miesto zaujme...

... úzkosť.

Stojí vo dverách a díva sa na mňa. A usmieva sa. *Usmieva sa?*

„Brent.“ Šok v mojom hlase sa nedá poprieť, aj keď je podfarbený zúrivosťou. Svaly mi ožijú, vystrú mi chrbát a držia ma vzpriamenú bez toho, aby som sa musela oprieť o pracovnú dosku za sebou. „Kde sa tu beriete?“

Potichu zavrie dvere a nespúšťa zo mňa zrak. Premeria si ma od hlavy po päty. „Napadlo mi, že po tom incidente s Huntom by som na vás mal dohliadnuť.“

„Prosím?“ Práve sa objavil v mojej dedine, stovky kilometrov od Londýna, a vie, že došlo k *incidentu*? Ako to?

„Keď ste utiekli, vyzerali ste načisto vyvedená z miery. Znepokojilo ma to.“

Čoraz ostražitejšia cúvnam ešte viac. Videl ma utekať? „Boli ste tam?“ vyhrknem. Súrim myseľ, aby rozmýšľala jasne. Márne. Víri mi v nej priveľa vecí a teraz ešte toto? V Brentových a Beckerových výčinoch som bola iba figúrka. Naivná hlupaňa, ktorá podcenila ich rivalitu a vážnosť ich hry.

„Prepána, prečo ste taká rozrušená?!“ spýta sa, nedbá na moju otázku. „Čo vám urobil?“ Zahryznem si do jazyka. Spozorniem. Pátra po informáciách. Prečo? Šípi, že Becker ho podviedol, aby vysolil päťdesiat miliónov za podvrh? Netuším a malo by mi to byť jedno. Nemôžem sa do toho zapliesť. *Nechcem* sa do toho zapliesť. Stačí, že som to urobila z vlastnej iniciatívy. „Ako ste sa sem dostali?“

Brent mi ukáže kľúče, potom ich položí na príborník. Nechala som ich v zámku? „Eleanor, vedeli ste, akú má povest’.“

Jeho konštatovanie ma nezdrví tak, ako by malo. Skôr ma našťve. „Mali by ste odísť,“ vyhlásim presvedčene. Som si tým istá. Verím mu asi tak ako Beckerovi. Čiže vôbec.

„Myslím si, že si môžeme vzájomne pomôcť,“ pokračuje a blíži sa ku mne. Opäť cúvnam. Vzájomne si pomôcť? Ani sa nebudem pýtať, čo tým chce povedať. „Beckerovi Huntovi sa nedá veriť. Mali by sme sa pred ním navzájom chrániť.“

„Nechcem mať nič spoločné s ním *ani* s vami.“ Od nepokoja mi zneistie hlas a to ma šťve ešte viac. „Odídte.“

Brent náhle zastane, zadíva sa za mňa a vypleští oči. Zmätie ma to a chvíľu mi trvá, kým zistím dôvod. A potom sa rozpúta peklo.

2

„Ty skurvený had!“ zaprská Becker a z boku sotí do Brenta. Ten s chrapľavým výkrikom narazí do steny.

Stiahne sa mi žalúdok.

„Ty skurvený podliak!“ Schmatne ho pod krk a drží ho na mieste. Chveje sa od zúrivosti. Neprestajne Brenta dvíha a trieska o stenu. „Čo som ti hovoril, kurvafix?!“ Zdvihne ho, pretočí a šmarí do druhej steny. Obrazy zletia na zem. „Hovoril som ti, aby si sa od nej držal ďalej!“

Opustia ma všetky sily. Stojím nehybne ako socha a pozorujem Beckera, ako útočí na ohromeného Brenta. Z toho pohľadu ma až bolia oči. Myseľ mi už-už vybuchne.

Brent po chvíli odstrčí Beckera a napraví si sako. „Aby si mohol do nej znova zaťať pazúry?“ zavrčí. Vzápätí sa napriahne a vrazí Beckerovi do sánky, až sa zapotáca. Nevdojak si rukami zakryjem ústa, no zhrozený nádych už nestlmím.

Becker sa razom spamätá a vrhne sa na Brenta. Vrazí mu do brucha, zhodí ho na zem a rozkročmo mu dosadne na trup. S ohlušujúcim zadunením ho udrie do tváre a rozrazí mu peru. „Oslepím ťa, kurvafix, aby si sa na ňu viac nepozrel!“

Hlasný úder a Beckerova vyhrážka ma preberú k životu a vrátia do obchodu, v ktorom sa dvaja tupci váľajú po zemi, zápasia, vrčia a rozdávajú údery. Zrovnali mi život so zemou, a nech sa prepadnem, ak im dovoľím zrovnať so zemou aj otcov obchod!

„Prestaňte!“ zručnem. Preletím k nim. Schmatnem Brentovo sako, ktoré mi príde pod ruku ako prvé, a zaborím doň prsty. S krikom sa doň zapieram z celej sily.

Ani neviem, čo sa udialo potom. V jednej chvíli ťahám Brenta za sako, kričím a jačím ako šialená, ale v druhej mi vyletia nohy do vzduchu a dopadnem na podlahu. S výkrikom narazím hlavou do zaprášeného dreva a zahmleným zrakom vidím hviezdičky. Musím zavrieť oči, aby sa miestnosť so mnou nekrútila.

„Eleanor.“ Čiesi roztrasené dlane mi chytia líca. Zamihám viečkami a nadvihnem ich, snažím sa nevidieť desiatich Beckerov, len jedného. Hladí ma po tvári, ruke, nohe, vlasoch, zatiaľ čo ja sa pokúšam žmurkaním si vyjasniť zrak. „Máš čas, princezná,“ zašešká, zdvihne ma a položí si ma do lona. „Pst!“ Povedomý hlas znie nežnejšie než zvyčajný sexi tón, pôsobí upokojujúcejšie a laskyplnejšie. Vyvolá vo mne prívál spomienok na chvíle, keď ho pri mne použil. Spanikárim. Najradšej by som ho odtisla skôr, než naruší moje obranné múry. Nezmôžem sa však na nič, kým mám závrat. Mrmlam nezrozumiteľné slová, no v mojej mysli majú dokonalý zmysel.

*Nechaj ma na pokoji. Odíď. Odpáľ, ty klamár, ty podvodník a svi-
niar!*

Zazriem jeho anjelské oči, tie úžasné klamárske lieskovoorieškové dúhovky. Dívajú sa na mňa. Sršia z nich výčitky svedomia a vina. Zelené fliačky sú matné. Vyzerať unavene.

Zavriem oči a skryjem sa pred ním. Je toho na mňa priveľa. Z každého smeru na mňa útočí jeho energia a ja sa odmietam opäť stať jej obeťou. Túžim sa vymaniť z jeho zovretia, pokúšam sa mu uniknúť. „Chod' preč.“

Nevzdáva sa, poľahky ma porazí a znova ma má tam, kde ma chce mať. „Eleanor, prosím, si zranená.“

„Nestojí o tvoju pomoc.“ Brentov posmech naruší našu malú šarvátku a ja sa uvoľním, čím dám Beckerovi príležitosť pevne ma zovrieť.

„Je zmätená,“ konštatuje potichu a neisto, akoby tomu sám zúfalo chcel uveriť.

Možno ma pripravil o schopnosť hýbať sa, no myseľ mi stále pracuje bezchybne. Vôbec nie som zmätená. Becker je nečestný idiot. To je holý fakt.

Prudko sa mu dvíha hruď. „Máš, čo si chcel. Máš sochu. Nedoštaneš aj Eleanor.“

Brent má sochu. Sfalšovanú sochu. Tá pripomienka sa k tomuto dokonale hodí. Žeby sem Brent prišiel iba preto, aby sa ma pokúsil získať? Bola by som preňho len ďalší bod v súťaži s Beckerom. Stále som poondiata figúrka.

„A ty ju dostaneš?“ opýta sa Brent s očividným záujmom.

„Vypadni, Wilson! Inak nech mi Boh pomáha! Odneseš ťa vo vreći na mŕtvoly.“

Brent odfrkne a chvíľu sa vznáša v mojom zornom poli. Becker sa stále čertí a myká, jeho trhané pohyby tlmí moja hlava a moje plecia. Nepochybujem, že by opäť zaútočil. Zúrivosť, ktorá ním lomcuje, silnie každou sekundou, srší z jeho šialeného pohľadu a z každého jeho póru. Je presvedčený, že rodina jeho úhlavného nepriateľa má prsty v smrti jeho otca. Počas jazdy do Countryscapu som mala možnosť zazrieť hnev, ktorý v ňom drieme, no nebolo to nič v porovnaní s tým, čoho svedkom som teraz. Ten ničomný, pohrdavý sukničkář má aj inú stránku. Vražednú stránku. Spomienky na vtipkára, obchodníka, ktorý rád s druhými vybabre, na hravého, no egoistického muža, ktorý ma prinútil zamilovať sa doňho, blednú.

„Drž sa bokom,“ precedí Becker cez zuby. „Skončil som. Máš sochu, vyhral si. Tvoja rodina mi už vzala priveľa, Wilson. Radšej zomriem, než ti dám aj Eleanor. A teraz vypadni.“

Rozozvučí sa vo mne alarm a vyzýva ma, aby som sa prebrala k životu a vyfackala Beckera za jeho trúfalosť. Jeho vyhlásenie nestojí ani za fajku močky, pretože tá posratá socha stále niekde je a Becker ju ešte vždy chce. Vrtím sa, chcem sa vymaniť z jeho zovretia. Telo so mnou nespôlupracuje. V končatinách mi brní, lebo mi stŕpli, a pohybujem sa neohrabane a nekoordinovane.

„Pusti ma,“ vyrazím zo seba ostro napriek opuchnutému jazyku a suchým perám. Uvoľním si ruku a chytím ho za plece. Odtisnem sa od neho, no podarí sa mi to iba na zopár desiatok centimetrov.

Priblížim sa k napodobnenine skrine kráľovnej Anny, zachytím sa o ňu a vytiahnem sa na nohy. Becker ma prebodáva rozhodným pohľadom, a tým stupňuje môj strach. Neuláhčuje mi to. Rovnako ako moje hlúpe, ubolené srdce. Do strachu sa primieša kvapka hnevu.

„Vypadni!“ pením. „Obaja vypadnite!“

„Ste bystrá, Eleanor,“ zachrípi Brent so štipkou víťazstva v hlase. „Nedovoľte Beckerovi Huntovi, aby z vás robil hlupaňu.“ Dvere do obchodu sa otvoria a potichu zatvoria.

Brent je preč, no ja si nevydýchnem, lebo Becker je ešte vždy na zemi a díva sa na mňa. „Choď,“ žiadam ho.

„Eleanor, prosím, dovoľ mi vysvetliť ti to,“ žobroní. „Nemala si vtedy byť u seba v byte.“

„To neznamená, že to bolo v poriadku!“ skríknem. „Dopekla, prečo si sa mi vlámal do bytu?!“ Nejde mi to do hlavy.

„Musel som vedieť, kto v ňom bol vtedy, keď sme šli do Countryscapu. Hľadal som stopy. Hocičo, čo by toho človeka prezradilo.“

„Veď by som ťa tam predsa pustila. Dala by som ti kľúč.“

„Nechcel som, aby si sa dozvedela...“

„Čo som sa nemala dozvedieť?“

Utrápené sa na mňa pozrie. „Že ti hrozí nebezpečenstvo.“

Ohromená cúvnam. „Aké nebezpečenstvo?“

„Tvoje zamestnanie v Hunt Corporation vyvolalo rozruch, princezná. Vieš už, aký prehnitý je tento biznis, a pre informácie urobia ľudia hocičo. Zatiahol som ťa do svojho sveta, postavil som ťa rovno doprostred.“ Z každého jeho slova sála ľútosť. Ťažko sa naňho pozerá a ťažko sa to počúva. „Keď sme odišli z Countryscapu a zistil som, že sa ti niekto vlámal do bytu, uvedomil som si, že zblížiť sa s tebou bola chyba.“ Zatne zuby, vstane a rozvážne sa vyberie ku mne. „No nechcel som ťa nechať odísť. A stále to nechcem.“

„Je neskoro.“ Odvrátim sa. Otec mal pravdu. Exkluzívny svet starožitností a umenia nestojí za tie problémy. Nestojí za to, aby človek preň riskoval život.

„Neodháňaj ma od seba, Eleanor.“ Načiahne sa za mojou rukou, no ja sa uhnem. Chvejem sa od strachu. Určite je to strach. Problém je, že neviem, či sa bojím potenciálneho nebezpečenstva, o ktorom

Becker vraví, alebo toho, čo mi on sám môže urobiť, aké pocity môže vo mne vyvolať, ako zakrýva moju biedu šťastím, ktoré ma oslepuje. „Už nikdy sa ku mne nepriblíž.“

„To sa nedá,“ odsekne Becker potichu. Môj strach zosilnie. Potvrďuje mi, čoho sa naozaj bojím. Jeho. Bojím sa toho, ako ľahko ma vtiahne do svojho fascinujúceho sveta. Ako ľahko sa mu odovzdávam. Desím sa, ako rýchlo by som mu mohla podľahnúť a dovoliť, aby ma vzal do náručia, aby sa mi ospravedlnil za to, že ma vyľakal, aby ma oslnil svojimi úsmevmi a trúfalosťou. Aby som sa vrátila do Havenu, ktorý zbožňujem najviac na svete, a hovala si v blaženosti a pokoji, ktoré mi ponúka. Aby som sa opäť podvolila Beckerovmu čaru.

Pozriem sa naňho, na tohto vášnivého a mocného lovca pokladov, a počujem Brentove slová. Pravdivé slová. *Nedovoľte Beckerovi Huntovi, aby z vás urobil hlupaňu.* Musím používať rozum.

A ten v tejto chvíli zvíťazí nad srdcom. Zdvihnem hlavu a nepspúšťam z Beckera zrak. Vonku mrzne, no jeho jedinou ochranou pred studeným zimným vzduchom je sivé tričko a tepláky. Vyzerá spustnuto, unavene a vystresovane. „Nemusíte sa o mňa báť, pán Hunt, lebo s vami už nemám nič spoločné. Mala by som byť v bezpečí, nie?“ Nedám mu šancu odpovedať. „A nebojte sa. Nebudem si od vás pýtať odporúčanie.“ Vravím pokojne, v mojom hlase nepočuť paniku, iba istotu, ktorú nemôže spochybníť ani on. A keď pootvorí pery a oči mu pohasnú, viem, že to ani neurobí. Hľadá na mňa. Možno čaká, že mu zabránim odísť. To sa načaká! „Chod' si hľadať svoj vzácny poklad, Becker. Ja s tým už nič nemám.“

Priam morbidne ma nadchne, ako sa mykne, no rýchlo sa spaťmá a pokýva hlavou. Cúva, potom sa pomaly otočí a chytí kľučku na dverách. Jeho zmierenie vo mne vyvolá výčitky svedomia, ktoré si však nevšímam.

Odchýli dvere a zastane, otočený chrbtom ku mne. Priam počujem, ako mu škripe myseľ, zrejme rozmýšľa nad niečím, čím by sa vykúpil, čím by ma presvedčil. Nič také nejestvuje.

Otvorí dvere dokorán. Nehýbe sa, iba sa nadýchne. A potom dvere zavrie. Zatína päsť.

Znehybniem v očakávaní jeho ďalšieho kroku. Mysleť mi však nepracuje na plné obrátky, aby mi našepkala, čo by to mohlo byť. Razom sa zvrtné. „Vlastne nie.“ Namieri na mňa prst. „Nie.“

Pochoduje ku mne. Začnem sa predierať pomedzi kusy nábytku, aby som sa od neho vzdialila. Nemám kam ísť a pre to hlúpe rozhodnutie uviaznem v kúte. Ešte pár krokov a je pri mne. „Nie!“ skríkne znova nahnevane. Cítim na tvári jeho dych. „Nie!“ udrie dlaňou do steny vedľa mojej hlavy, až podskočím. „Nie!“ To isté spraví druhou rukou, len z druhej strany mojej hlavy.

„Áno!“ vyšteknem bez rozmyslu v panike, hoci neverím, že to bude mať účinok. Uväznil ma vo svojom náručí. Otočím tvár v zbabelom úsilí vyhnúť sa jeho pohľadu.

„Nie, princezná,“ vydýchne.

„Nevolaj ma princezná!“ odsekнем. Nepáči sa mi, ako mi to pripomína naše hádky.

„Princezná,“ zašepká mi do ucha. Rozhorúči sa mi krv v žilách.

„Odíď,“ hlesnem.

„Prinúť ma.“

Pokrútim hlavou. Viem, o čo mu ide. Chce, aby som sa ho dotkla.

„Odtisni ma, Eleanor.“

„Prestaň.“

Odtiahne ruku od steny a chytí mi bradu. Núti ma, aby som sa naňho pozrela. Bránim sa mu zo všetkých síl a hrozím sa následkov toho, keby vyhral. A tak keď moje svaly odmietnu spolupracovať, aspoň zavriem oči.

„Nie,“ vydýchne a pritisne sa na mňa telom. Hrude sa nám dotknú. Srdce mi splašene bije. „Otvor oči.“

Pokrútim hlavou v jeho zovretí, tvrdohlavo mu odmietam vyhovieť – a dať mu to, o čom je presvedčený, že ma to zlomí. Je bystrý. A zároveň je to bezohľadný sviniar bez morálnych zásad. O tom som však vedela od začiatku. A do istej miery sa mi to páčilo.

Presunie mi ruku z brady na šiju a masíruje mi ju, pridá aj druhú ruku a veľkými dlaňami mi pridrží hlavu. Nakloní mi ju do želaného uhla a ja zacítim na perách jeho horúci dych. Blíži sa ku mne. Rozum sa mi zblázni, vrieska na mňa príkazom v nádeji,

že aspoň jeden z nich rozoznám a splním. No nemôžem. Moje telo sa odmieta pohnúť a moje srdce si pripomína zvrátenú radosť, ktorou sa naplňovalo vždy, keď prenikol za moje obranné múry. Som v háji.

„Prosím.“ Cítim to slovo na pokožke. Jemne pohybuje bedrami, ktorými sa mi pritíska na brucho. Zamihám viečkami a otvorím oči. S úľavou si vydýchne. „Dopĺňáš ma, Eleanor.“ Jeho pohľad ma zasiahne ako guľka do čela. Upiera na mňa široké a prosebné oči, úprimné a znepokojené. „Kurvafix, neznášam sám seba za to, čo som ti urobil! Čo som urobil *nám*. Len som ťa chcel chrániť. *Musím ťa chrániť* a, došľaka, aj budem, či už sa ti to páči, alebo nie!“

Civiem naňho. Som stratená. Moje srdce a rozum bojujú. *Vysvetli mi to, aby som to pochopila*. Musím toho pochopiť ešte viac než predtým. Jednému však nepochybne rozumiem – riziko, že mi tento muž zlomí srdce, je ešte väčšie.

Nie, nie je väčšie.

Je nevyhnutné. *Rozum má vyhrať nad srdcom, Eleanor!*

Dlaňami mu prikryjem ruky, ktorými mi zvierajú šiju. Nemusím mu ich odtiahnuť. Becker ich pomaly zloží sám. Prepletiem si prsty s jeho, chvíľu sa s nimi hrám, dotýkam sa ich a hladím, potom mu ich jemne zovriem a presuniem medzi nás, čím ho prinútim odtiahnuť sa od mojej hrude. Celý čas sa na seba dívame a odovzdávame si nemý odkaz. Ja mu vravím, že som skončila. On sa zmieruje s tým, že prehral.

„Vlial si mi život do žíl.“ Chcem, aby vedel, čo mi urobil. Ba viac, chcem, aby vedel, že dokážem žiť bez neho a aj to *urobím*.

Jemne mi stisne ruku a priblíži sa ku mne tvárou. Nosom mi poláska líce. Hľadá ubezpečenie, ktoré mu nemôžem dať. Zhlboka sa nadýchne a povolávam svoj novonájdenny oheň a ducha. Ten oheň a toho ducha, ktoré objavil Becker Hunt. „V budúcnosti opäť nájdeme vášeň a zanieťenie. No ty sa nikdy nedočkáš lojality a prijatia.“

Mykne sa. Stojí so sklonenou hlavou a s bezvládne spustenými rukami. Pohľad na to, ako voľky-nevoľky znáša dôsledky svojich nesprávnych činov, ako ho to bolí, ako čelí pravde, je mi útechou. „Ťahal si ma k sebe a odháňal od seba, ťahal a odháňal...“

„Odháňal som Ťa, lebo som vedel, že ak sa s tebou zapletiem, ohrozí Ťa to!“ Odrazu sa preberie k životu a zhlboka sa nadýchne. Odvráti sa odo mňa, odpochoduje k oknu a zaprie sa o rímisu. Chr- bát sa mu prudko dvíha a klesá. „Vždy keď som Ťa uvidel – pri ta- xíku, v Parsonson’s aj v kaviarni –, čosi sa vo mne pohlo. No len čo som Ťa prvý raz zbadal vo svojej veľkej sieni, vedel som, čo musím urobiť.“

„Čo?“ opýtam sa. Odtisnem sa od steny. „Čo si musel urobiť, Becker?“

„Vedel som, že Ťa musím nechať ísť.“

Nechať ísť? Veď urobil presný opak! „No neurobil si to. Zames- tnal si ma.“

„Chcel som Ťa.“

„Mal si ma.“

„A potom som Ťa chcel ešte viac.“

„Aj si ma mal viac,“ pripomeniem mu. So zaťatými zubami od- háňam spomienky na naše elektrizujúce stretnutia.

Odtisne sa od okennej rímasy a otočí sa. „A potom som Ťa, kurva- fix, chcel ešte viac! Stratil som zo zreteľa svoj cieľ, Eleanor. Všetko si prevrátila hore nohami.“ Drží sa ďalej, no neodtŕha odo mňa zrak. „Najradšej by som Ťa poslal preč, no túžba pritiahnúť Ťa k sebe bola silnejšia.“

Nerozumiem mu a nezmôžem sa na slovo. Zavládne ticho. Becker sa chveje a ja sa pokúšam rozlúštiť, čo mi vraví. „Dokonale si zapad- la,“ vysloví presvedčene. „Nie k pani Pottsovej ani k môjmu starému otcovi. Zapadla si ku mne. Do mojej svätyne. Do môjho sveta.“

Odvrátim sa, bránim sa sile jeho slov. Rozum mi vraví, že by som mu nemala veriť, no srdce ma zradí. A telo tiež.

„Zbabral som to, Eleanor. Dovoľ mi napraviť to.“ Pomaly a opa- trne sa ku mne priblíži. „Prosím,“ zašepká ešte raz a znova sa za mnou načiahne, prosí ma o dovoľenie. Naťahuje ku mne dlaň. Tra- sie sa mu ako lístok vo vetre, keď čaká na moje slová. Nevie, čo mám povedať. V myšlienkach sa sústredím na jednu vec, pretože tá je najočividnejšia.

Na jeho lútosť.

Ani zďaleka sa však nepribližuje tej mojej. „Zbohom, pán Hunt.“ Otočím sa a zamierim do zadnej miestnosti. Prudko dýcham a hlava sa mi krúti.

A keď začujem, ako sa zavrú dvere, napnuté svaly sa mi uvoľnia. No prázdnota sa vráti rýchlo ako blesk.

3

S radosťou sa dívam na náš domček. Učupený medzi dvoma väčšími domami vyzerá ako vystrihnutý z obrázkovej knihy. Rozkošný a útulný s maličkými oknami a so slamenou strechou. Vyzerá priam idylicky a nie je to iba zdanie. Za jeho dokonalosťou sa neskrývajú nijaké hriechne pravdy.

Strčím kľúč do zámky a chvatne ním zvrtnem, len čo začujem pohyb v susednom dome, v ktorom býva pani Quiggová. Je to miestna klebetnica, ktorej nič neujde, a, pravdaže, ani sa tým netají. Celá dedina sa dozvie o mojom návrate ešte skôr, než mama dá variť vodu na kávu.

Vojdem dnu a zabuchnem za sebou dvere. Položím tašku na zem a opriem sa o stenu na chodbe s pocitom, akoby som absolvovala ťažkú skúšku. Vzápätí sa rozosmejem, pretože je to v podstate tak. Stále neviem, čo mi to napadlo vrátiť sa do Helstonu. Obávala som sa, čo tu nájdem, no Beckera som tu teda nečakala. A ani Brenta. A predsa som to zvládla.

Uviedla som veci na pravú mieru. Nech naďalej hrajú svoje trápne hry, ja mám svoj život.

„Ani krok, ty gauner!“

S výkrikom sa otočím a zistím, že sa mi pred tvárou niekto oháňa bejzbalovou pálkou. „Kristepane!“ Zapotácam sa a naslepo hmatkám po vchodových dverách. Srdce mi ide vyskočiť z hrude. Tlmené prirodzené svetlo náhle nahradí ostrá umelá žiara.

„Eleanor?“ Chrapľavý hlas utne môj horúčkovitý pokus utiecť a ruka mi na kľučke stuhne. Počkám, kým mi klesne hladina adrenalínu v krvi. Usilujem sa ten hlas zaradiť. Netrvá to dlho.

„Paul?“ začudujem sa a pomaly sa otáčam. Akoby to nestačilo, opäť som načisto zmätená. Bejzbalová páлка klesne a ja konečne upriem pohľad na majiteľa miestnej krčmy. Je to mohutný muž, vysoký a telnatý, hlavou sa takmer dotýka nízkeho stropu chodby. Má na sebe iba slippy, sivé vlasy má strapaté, veľký nos rozplasnúť od mnohonásobných zlomenín a na obdiv vystavuje objemné brucho. Tento bývalý profesionálny boxer už síce nie je vo forme, no stále pôsobí impozantne. „Čo tu robíš?“ opýtam sa ho hlúpo a horoko-ťažko udržiavam pohľad na jeho inokedy spokojnú tvár. Teraz taká nie je. Teraz sa na nej zračí výraz kdesi medzi prekvapením a trápnošťou.

Paul sa tlmene zasmieje a cúvne. „Hm... hej... nuž...“ zajachce a ja sa čoraz väčšími chmúrim.

Niektó sa za ním pohne a narazí mu do chrbta, až ho hodí dopredu. „Čo sa deje, Paul? O čo ide?“

Tento hlas zaradím v nanosekunde.

Mama.

„Nič sa nedeje, Mary,“ chlácholí Paul moju vyplašenú mamu.

Poťahuje si župan a vyľakane sa obzerá. Potom ma zbadá stáť pri vchodových dverách s ústami otvorenými od prekvapenia. Mysleť mám úplne prázdnu.

„Eleanor!“ zvýskne a vrhne sa ku mne, aby ma objala. Nevie, či zrazu pochopí, že tu niečo nehrá, alebo či jej to prezrádza moja tvár, no ešte skôr než sa dostane ku mne, zastane. „Och...“ vydýchne a vypeľští oči.

Och? Už-už vystrúham grimasu, no napokon sa rozosmejem. Sama neviem prečo. „Mami, čo tu robí Paul?“ Len čo to dopoviem, už to viem. Moja unavená myseľ prichádza s vysvetlením a to sa mi vážne nepáči. Alebo ma možno iba klame. *Prosím, nech ma klame!*

Aj mama sa rozosmeje. Rovnako nervózne ako ja. „Nepovedala si, že prídeš domov, chrobáčik.“ Cúvne a narazí Paulovi do nahého objemného brucha. Paul jej položí ruku na rameno a zachytí ju.

Zabodnem pohľad do miesta ich dotyku a neodvrátim ho, ani keď odpovedám na maminu ostražitú otázku. „Napadlo mi, že ťa prekvapím,“ poviem potichu a pozorujem Paula, ako ju pustí. Zadávam sa naňho. Vyhýba sa môjmu spýtavému pohľadu. Vysvetlenie, ktoré mi ponúkla unavená myseľ, je už kompletné. Presuniem pohľad na mamu. „Mami?“

Zovrie pery a vydýchne. „Už celé mesiace som ti to chcela povedať.“

„Celé mesiace?!“ zvolám a opäť mi padne sánka. „Ale... ako to?“ Som hotová. „Celé mesiace?“

Viditeľne ochabne a Paul ju opäť chytí za rameno, tentoraz jej ponúka podporu iného druhu. „Áno, celé mesiace,“ vzdychne si mama. „Nechcela som ťa rozrušiť.“

„Rozrušiť?“ začudujem sa. Chytím si spánky a masírujem si ich. Hystericky sa rozosmejem a dívam sa na mamu a jej... to je jedno. Ošívajú sa ako školáci.

„Dáš si čaj?“ opýta sa mama trochu piskľavým hlasom, ukáže na kuchyňu a zaraz do nej cúva.

„Nechám vás,“ ozve sa Paul. „Idem sa obliecť.“ Vybehne hore schodmi a už ho niet. Môj nemiestny záchvat smiechu ustane.

Nasledujem mamu do útulnej kuchyne a sadnem si na jednu zo staručkých drevených stoličiek. Pozorujem ju, ako sa zamestnáva prípravou čaju. Zložené ruky si položím na stôl a vystriem chrbát, no neviem sa uvoľniť. Čo jej poviem? Čo mi povie ona? V zamyslení si hryziem vnútornú stranu líca. Paul? Uprostred šialenstva, ktoré mi zavládlo v živote, v tom nenachádzam zmysel. „Ako dlho, mami?“

Mama znehybnie a na okamih zavládne ticho. „Päť mesiacov,“ odvetí potichu a otočí sa ku mne.

„Fíha!“ vydýchnem ohromene. Ako to, že som si nič nevšimla? Do Londýna som odišla len pred pár mesiacmi. Toto sa teda dialo ešte v čase, keď som tu bývala.

Našpúli pery a iskra v očiach jej trochu pohasne. Odvráti sa. Nerozumiem, prečo ma sklamalo, že tá šťastná iskra zmizla. Asi za to môže pocit viny. Ďalší k tomu, ktorý ma premáha v súvislosti s otcom.